

Tommy Wieringa

Onderweg

Dit boek heeft het keurmerk Makkelijk Lezen.

Inhoud

1. Noord-Afrika	
Water	pagina 7
Geluid.....	pagina 11
Noodlot	pagina 15
2. Midden-Oosten	
Hara hachi bu.....	pagina 21
3. Azië	
Ali	pagina 27
Hard nieuws	pagina 31
4. Midden-Amerika	
Herkend worden	pagina 35
5. Europa	
Strandbelasting.....	pagina 41
Mooie blauwe Donau	pagina 45
Koffer.....	pagina 50
Wegrestaurant	pagina 54

1. Noord-Afrika

Water

Egypte

In elk land hebben mensen hun eigen gewoontes.

Dat merk je als je veel reist.

Ik zal een voorbeeld geven.

Ik ga naar een restaurant in Nederland.

Daar bestel ik een glas water.

De ober vraagt dan:

‘Wilt u water met of zonder prik?’

Ik antwoord: ‘Ik wil graag water uit de kraan.’

‘Nee’, zegt de ober. ‘Dat kan niet.’

Dat mogen we niet verkopen.

We verkopen alleen water in flesjes.’

‘Oké’, zeg ik. ‘Geef mij maar water zonder prik.’

Plat water, noemen we dat.

De ober gaat weg om het flesje water te halen.

Ik denk na over de woorden van de ober.

Ik begrijp de boodschap.

Want ik zit in een restaurant.

En daar betaal je voor je eten en drinken.

Water uit de kraan kost bijna niets.

Dat kunnen ze dus niet verkopen.

Daarom verkopen ze alleen water in flesjes.

Ik weet niet of dit goed of slecht is.
Het is gewoon zo.
Zo gaan wij met water om.
In andere landen gaan mensen anders met water om.
Het zegt iets over de mensen in dat land.

Ik denk terug aan mijn reis naar Egypte.
Het was een warme dag.
Ik had dorst.
Maar mijn water was al op.
Toen ontdekte ik water op straat.
Een waterplaats.
Een kola, zo heet een waterplaats daar.

Ik zag een groot rek.
Op het rek stonden grote kruiken.
Die kruiken waren gevuld met fris water.
Iemand nodigde mij uit.
'Drinkwater', zei hij.
'Het is gratis.
Voor iedereen die dorst heeft.'

Ik dronk van het water.
Het smaakte heerlijk.

Toen ben ik aan de andere kant van de straat gaan zitten.

Ik keek naar de waterplaats.
Steeds kwamen er mensen.
Niet alleen mensen die daar woonden, ook
toeristen kwamen er drinken.
Iedereen mocht van het water drinken.
Vooral midden op de dag kwamen er veel mensen.
Het water was heerlijk.

Ik zag dat een kruik leeg was.
De man zette hem terug op het rek.
Alleen nu stond de kruik op zijn kop.
Slim, dacht ik.
Iedereen ziet zo dat de kruik leeg is.
Maar wat als alle kruiken leeg zijn?
Ik bleef kijken.
Wat zou er gebeuren?

Na een tijdje kwam er een vrouw.
Zij nam de lege kruik mee.
Later kwam ze terug met de kruik.
De kruik zat weer vol met water.

‘Gaat dit altijd zo?’, vroeg ik aan iemand.
‘Ja’, zei hij.
‘Deze waterplaatsen bestaan al heel lang.
Vroeger gebruikte men alleen kruiken.
Nu zie je ook metalen kasten.
In die kasten zitten kranen.

Ook daar mag iedereen van drinken.

Mensen zetten het water neer.

Zij krijgen daar niets voor.

Ze doen het gewoon.

Omdat ze geloven dat het goed is om zo te leven.

Je geeft iets aan een ander mens.

En je vraagt er niets voor terug.

Zo krijgen ze na hun dood een plekje in het paradijs.’

Ik knikte. Wat een mooie manier om met water om te gaan.

De Nederlandse ober brengt mijn flesje water.

Hij opent het flesje aan tafel.

En doet wat in mijn glas.

Hij gaat weer weg.

Ik drink.

Het smaakt net als water uit de kraan.